

jeg ikke sympatiserer med Indførelsen af en saadan offentlig Retshjælp, men fordi der er Tid nok til at drøfte dette Problem i Detailer, naar Forslaget først er vedtaget her, og det, det gælder om, er at faa begyndt, d. v. s. at faa fastslaaet, at og fra hvilket Tidspunkt den uheldige Ordning med Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis bør ophøre. Derfor forekommer det mig, at Forslaget bør vedtages nu, som det er fremsat, som det store Flertal i Folketinget har ønsket det, og i hvilken Skikkelse det altsaa ogsaa kan ventes ophøjet til Lov i denne Samling. Hvad det andet Punkt angaar, altsaa Venstræs Betænkkeligheder med Hensyn til de økonomiske Konsekvenser af Lovforslagets Gennemførelse, kan jeg meddele følgende Oplysninger, som jeg anser det for rigtigst under Hensyn til Diskussionen i Foraaret at fremsætte allerede nu ved Lovforslagets Fremsættelse.

I Henhold til Statstjenestemandslovens § 472 er det Justitsministeren, der fastsætter Antallet af Fuldmægtige ved hvert Embede. Ligeledes fastsætter Justitsministeren en vis Løn for de Fuldmægtige, med hvilke Embedet er normeret. Denne Løn, der for Retsplejelovens Ikrafttræden for hver Retsbetjentfuldmægtig var ansat til 1 000 à 1 200 Kr., blev fra 1. Oktober 1919 som Hovedregel for hver Dommerfuldmægtig bestemt til 2 400 à 3 000 Kr. og udgør i Almindelighed i dette Øjeblik 2 500 Kr. aarlig. I Virkeligheden afviger imidlertid baade Fuldmægtigenes Antal og Lønningsfordelingen mellem Fuldmægtigene indbyrdes ikke ubetydeligt fra disse Regler, naturligvis efter det Omfang, i hvilket der af en eller flere Fuldmægtige ved samme Embede drives Privatpraksis, et Forhold, der for øvrigt ogsaa allerede har Indflydelse paa Justitsministerens Fastsættelse af de normerede Fuldmægtiglønninger. Der er i Øjeblikket paa Landets 107 Dommerkontorer 260 Fuldmægtige, hvilket, efter hvad der er Justitsministeriet bekendt, temmelig nøje svarer til det Antal, der skal være. Den normerede Lønning til disse 260 Fuldmægtige andrager i Øjeblikket i alt 665 000 Kr. Spørgsmaalet er da nu, hvor mange Dommerfuldmægtige der antagelig vil udkræves, og hvorledes Justitsministeriet kunde tænke sig disse Fuldmægtige lønnet, naar deres private Forretninger bortfaldd. I den Betænkning, der er afgivet af det af Justitsministeriet under 28. Februar 1919 nedsatte Udvalg, er Repræsentanterne for Sagførerstanden kommet til den Overbevisning, at der højst behøves 188 Dommerfuldmægtige imod altsaa 260 nu, medens

Repræsentanterne for Dommerne og Fuldmægtigene bestemt advarer imod at gaa ud fra, at man vilde kunne nøjes med mindre end henimod det samme Antal Fuldmægtige som før, altsaa 260 — hvilket for øvrigt lyder mærkeligt under Hensyn til den Tid, den omfattende private Praksis dog maa formodes at stjæle. Og endelig er der et tredje Mindretal indenfor Udvalget, der overhovedet ikke mener at kunne bedømme, hvorvidt Nyordningen vilde kunne muliggøre en Reduktion af Fuldmægtigenes Antal.

Ifølge Lovforslaget skulde, som nævnt, Antallet af statsansatte Fuldmægtige fastsættes paa Normeringsloven, medens Antallet af ikke-statsansatte Fuldmægtige skulde ansættes paa Kontorholdsloven. Der gives ikke ved Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse nogen Vejledning med Hensyn til Forholdet mellem Antallet af de to Kategorier af Fuldmægtige, jeg nu har nævnt, medens det tidligere var foreslaaet, at der vilde være at statsansætte mindst een Fuldmægtig ved hvert Dommerembede; det sidste bør sikkert ogsaa være Udgangspunktet. Angaaende Antallet af Fuldmægtige kan Ministeriet naturligvis ikke nu, 7 Aar før Loven skal træde i Kraft, udtale sig med nogen Sikkerhed, men man vil i Justitsministeriet være tilbøjelig til at mene, at Antallet ikke kan sættes lavere end til ca. 210. Man har herved regnet med, at Embeder under 20 000 Indbyggere kunde nøjes med een Fuldmægtig, medens Embeder paa mellem 20 000 og 40 000 Indbyggere gennemsnitlig skulde have 2 Fuldmægtige, og Antallet for de større Embeder maa man saa beregne mere individuelt. Af disse 210 Fuldmægtige bør man formentlig regne med, at to Trediedele, det vil sige 140, skulde statsansættes. Derved vil kun ca. 30 Embeder kunne faa to statsansatte Fuldmægtige og Resten een. Med Hensyn til Lønningerne af de 140 statsansatte Fuldmægtige kunde man tænke sig disse delt i 3 Klasser, nemlig 40 i første Klasse med en samlet Lønning af ca. 7 500 Kr., Grundløn 5 700 Kr., 60 i anden Klasse med en samlet Lønning af ca. 7 200 Kr., Grundløn 5 400 Kr., og endelig 40 i tredje Klasse med en samlet Lønning af 6 500 Kr., Grundløn 4 800 Kr. Hvis man gaar ud herfra, faar man en samlet Udgift af 992 000 Kr. De 70 ikke-statsansatte vilde man formentlig kunne tillægge en gennemsnitlig Lønning af ca. 5 000 Kr. eller i alt 350 000 Kr. Lønningen til Dommerfuldmægtigene vil saaledes i alt udgøre 1 342 000 Kr., hvortil dog formentlig maa føjes et vist